

Anica Perpar

LAGO D'ISEO

Restavracija na vodi.
 Iz vode raste dišeče drevo.
 Pisano cvetje krasi plavajočo teraso.
 Nad njo ob cesti
 mlad Cigan prodaja pečene piške.

Zvečer se prikažejo lepe deklice
 in stari petični moški.
 Oprezujejo za mostičkom
 in stopijo čezenj.
 Moški izberejo jastoga,
 kaviar, lososa in mlado deklico.
 Vsega ne bodo mogli použiti,
 zato se znašajo nad deklicami.
 Vlečejo jih za lase,
 jim razgaljajo prsi,
 se slinijo
 in bruhajo v njihova naročja.

Cigan peče svoje piške
 in zmajuje z glavo.
 Rad bi poljubljal lepe deklice,
 rad bi jim pel . . .

Noč se konča s sončnim jutrom,
 ko se nad jezerom raztopijo meglice.
 Starci so še bolj stari
 in deklice lepe
 ob sivih obrazih svojih ljubimcev.
 Noč pa se je,
 kot rečeno, končala . . .

JUNGFRAUJOCH

Hodim skozi ledenik,
skozi ledeno dobo matere zemlje,
skozi deviško maternico gore
v spremstvu mesečnih turistov,
ki si srečni stiskajo roke na prsih,
ker jim razbija srce,
ki mu zmanjkuje kisika.

Gora se nenadoma namrgodeno odzove.
Čutim njeno jezo in prizadetost,
ker smo glasni,
ker se smejimo.
Kot prestrašena gos
strmim v njene bele prsi
in se v mislih
z velikega okna v Eigerjevi steni
mečem v ledeniško razpoko.
Snežna ploha se razdivja.

Starši z dojenčki,
psi s svojimi gospodarji
in vsi blaženi radovedneži
odhitimo v granitni rov,
kjer nas pogoltne železni zmaj
in nas počasi odpelje v dolino,
kjer se peni ledenomlečna reka
kot grožnja onečaščene device
ali Mamon,
ki se krohoče mojim pomislekom.

OB SOČI

Dan se svetlozeleno
tanjša.
Veke trepetajo.
Sonce je čudež.

Na jablani
slišim kosa naščeperjenega
in po asfaltu
drvijo duše.

Gorska dolina
med skalami in rastlinjem,
ki diši po Mediteranu.
Nekoč
nas bo spet prekrivalo morje.

Soča je svetlozelena
od snega in ledu.
Trpko oglašanje ruševca
in jutranja pijanost od bedenja.
Smrt bi imela lahko delo:
sedela bi na mahu
in pobirala vzdih.

Svetlozeleno.
Zeleno in svetlo.
Kako razkošno živim!
Nič ni,
kot je svetloba.

POT V TOLMIN

Zrasla sem sredi molka,
celo knjige
so bile razporejene
okoli zvezd.

Ne vem,
zakaj pomnim samo visoko pomlad.
Ob Soči
smo se zbirali na pobeljenem produ,
kot metulji.
Cesta je temnela
ob rahlem dežju.
Pomnim tudi vonje.
Pod Ključem
nekdo zapelje v jezero
in sveti Maver zna povedati,
koliko časa so se iz vode
bleščali žarometi . . .

Molk sveta
je od Mosta na Soči
z nizko meglo

lazil za mano proti Tolminu
in med hojo je vstajalo tolminsko jutro.

Peter Duša mi je vso pot
s hripavim grlom
in pojočim glasom
našteval imena mrtvih,
dokler ga ni
pred mrzlo Tolminko pobralo.

O Faroniki kdaj drugič,
saj so postrvi že skakale iz vode
in mušice,
ki so v jutranjem zvonjenju
prepoznale svoj čas,
so sledile reki
vzdolž pomirjenega toka.